

„Co budeme dělat?“ lekl se Pavlík. „Trefíme domů?“ „Myslím, že vím, kde jsme,“ zamyslela se pastelka Máňa. Vtom ze dveří budovy vyšel pán a zval kamarády: „Pojďte se k nám podívat, máme tu hodně zajímavého.“ Pavlík nadšeně souhlasil, ale zarazila ho opice Alice: „Pána přece neznáme a nemůžeme s nikým neznámým někam chodit.“

Řeč. Povídaním, co by se mohlo stát a jak situaci řešit, rozvíjíme nejen řeč, ale připravujeme dítě na situaci, se kterými se může setkat, povídáme si o možnostech řešení.

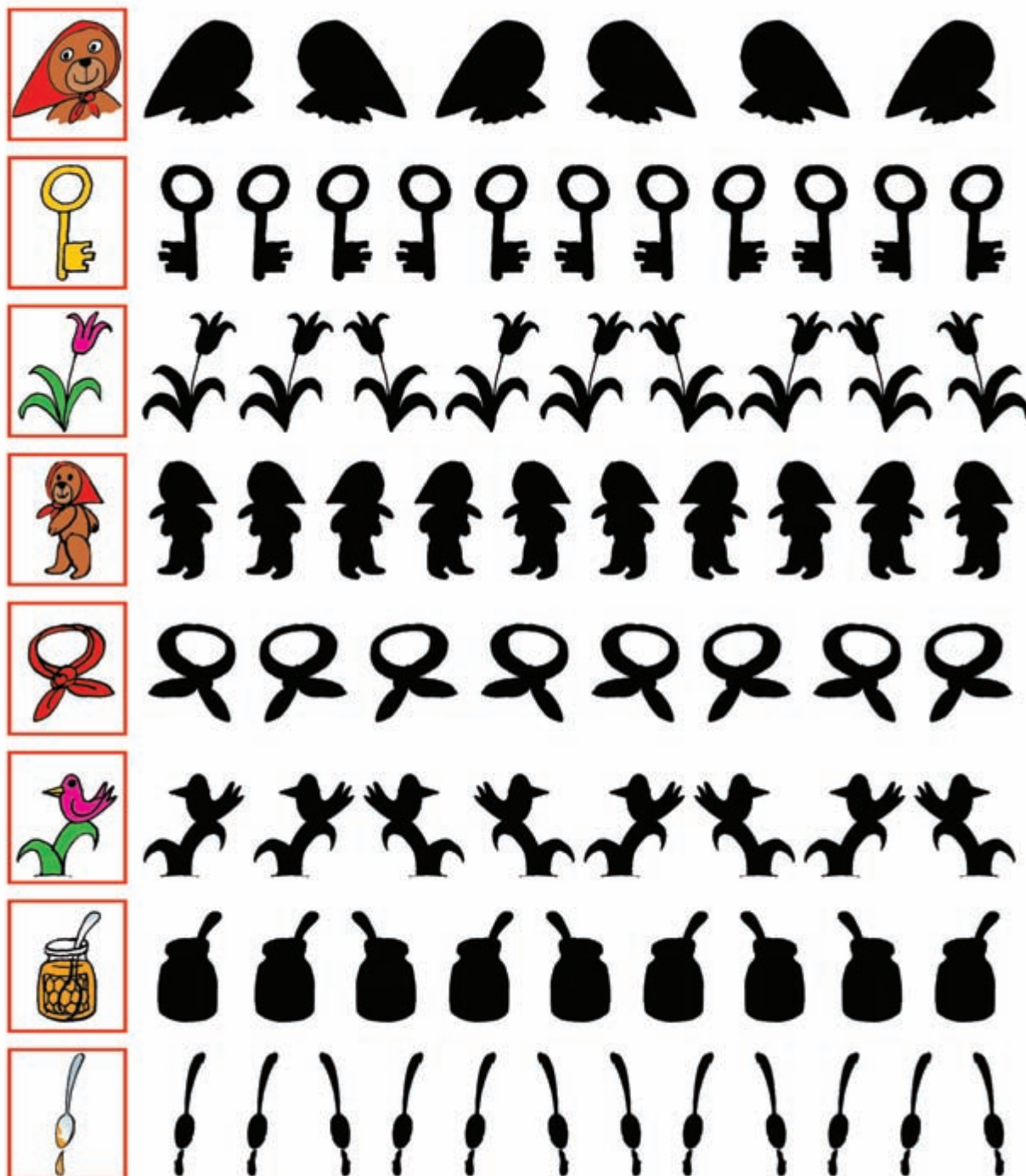
Kamarádi se začali dohadovat. Pavlík se s Bobem by se šli rádi do budovy podívat. Pastelka Máňa a opice Alice byly zásadně proti. Pastelka Boženka měla strach. Pavlík s Bobem byli zvědaví, ale když jim návštěvu opice Alice zakázala, měli zlost. Jen krtkovi Barborovi a Punťovi to bylo jedno.

Řeč. Vedeme dítě k uvědomování si a vyjadřování pocitů, povídáme si o situacích, které v nás vzbuzují emoce. Povídáme si, kdo se na obrázku zlobí, jak to poznáme apod.

Náhle se Pavlík lekl. Nemohl uvěřit, koho vidí přicházet. Najednou k nim přicházela jeho maminka. Vždycky ho těší, když vidí maminku. Dnes měl také radost. Ale ještě silnější než radost byly obavy. Hned věděl, že je někde, kde nemá být, a navíc neví kde, a ještě ke všemu ty ztracené klíče. Měl strach a obavy z toho, co mu maminka řekne.

Zrakové vnímání, rozlišování. Dítě necháme prohlédnout si celou řadu obrázků a posléze je vyzveme, aby našlo a označilo všechny obrázky, které jsou v řadě shodné se vzorem.

„Jak jsi mě našla?“ udiveně se ptal Pavlík maminky. „No, vlastně jsem tě vůbec nehledala. Jdu se podívat tady do školy, jestli je na dveřích cedule s oznámením, kdy bude zápis. Potkala jsem vás náhodou.“ „Aha,“ říkal si Pavlík, „když mě maminka nehledala, tak to se nebude asi tolik zlobit.“ „A mami, co je to ten zápis?“ byl Pavlík zvědavý. „Pojď se se mnou podívat, co píší na ceduli u dveří, a já ti to vysvětlím,“ odpověděla Pavlíkovi maminka.

Zrakové vnímání, prostorová orientace, pozornost. Dítě necháme vyhledávat (podtrhávat) čtveřice obrázků, kde je první v řadě prasátko, kuře, bota...; kde je na posledním místě medvídek apod.

Kamarádi zjistili, že velká budova je škola. Zároveň se od maminky dozvěděli, co je to zápis do školy: „Než začnou děti chodit do školy, musí se se svými rodiči přijít do školy podívat a přihlásit se, zapsat se. To aby ve škole věděli, že Pavlík k nim již po prázdninách přijde do první třídy.“ Všichni se pak snažili přečíst, co na ceduli píší, hledali, co je napsáno první, co poslední. Punťa se při hledání nechal slyšet: „Já vím, které hlásky jsou ve slově první, ale vím i co je na konci slova, která hláska je poslední.“

Sluchové vnímání. Obrázky pojmenujeme a s dítětem si říkáme, která hláska je první a která poslední.

Zatímco si Pavlíkova maminka zaznamenávala všechno důležité, aby nic nezapomněla, sob Bob s pastelkami si prohlíželi vyvěšený obrázek. Počítali si, kolik tvarů je na obrázku kulatých, kolik je menších kruhů, kolik větších kruhů. Porovnávali, jestli je více velkých, či malých trojúhelníků, jestli je více obdélníků, či čtverců.

Matematické představy. S dítětem vymýšlíme obdobné úkoly, určujeme počet, porovnááme velikost a množství.

